Весо Портарски

ДЯДО КОЛЕДА И ЖЕЛАНИЕТО, КОЕТО НЕ МОЖЕШЕ ДА ИЗПЪЛНИ

Всички права запазени. Благодарим, че сте закупили оторизирано издание на тази книга и спазвате закона за авторското право, като не възпроизвеждате, не копирате, не сканирате или не разпространявате каквато и да е част от нея под каквато и да е форма. Така подкрепяте авторите и позволявате на издателство „Замония“ да продължи да издава книги за вас.

© Издателство ЗАМОНИЯ, 2027
© Весо Портарски, Дядо Коледа и желанието, което не можеше да изпълни

www.zamonia.net
ISBN: 978-619-7846-01-0

Весо Портарски

ДЯДО КОЛЕДА И ЖЕЛАНИЕТО, КОЕТО НЕ МОЖЕШЕ ДА ИЗПЪЛНИ

Весели разкази
от живота на един български
Дядо Коледа в Берлин

2027

Съдържание

Из съкровените коледни желания
на немското сърце 9

Дядо Коледа на гости
в берлинската детска градина 15

Дядо Коледа в най-голямата
болница в Берлин 25

Желанието, което Дядо Коледа не можа
да изпълни. 30

Как да извадиш голям бакшиш
от немския джоб: едно пътуване
на Дядо Коледа из дебрите
на немската народопсихология 35

Тоягата на Дядо Коледа 43

Расизмът в Германия от
перспективата на Дядо Коледа 52

Акцентът на Дядо Коледа 59

Коледа в ерата
на глобализацията 65

Като Дядо Коледа в старчески дом
и бутилката вино 76

Какво Дядо Коледа научи
от своите родители. 85

На мама Иси, която успя да задържи у мен
вярата, че животът е като Дядо Коледа
и винаги ни носи подаръци

Из съкровените коледни желания на немското сърце

Дойдоха коледните празници. И щях да работя като Дядо Коледа. Това не беше шега, а съвсем професионално организирана работа.

В моя университет имаше работна борса за студенти и хората, която я водеха, провеждаха специално обучение за Дядо-Коледовци. Ако не се прибереш за коледните празници вкъщи и ти се иска да изкараш някой лев, това беше идеален вариант.

Кандидатите бяхме предимно чуждестранни студенти. Сред нас имаше представители на всички континенти без Антарктика. Имаше и Снежанки, на които немците им викаха *ангели*. За един ден човек спокойно можеше да припечели четири стотака в евро и после да прекара Новата година на някое непознато красиво място, без да му мисли за особено парите.

Към края на ноември ни събраха в голяма зала в „Дъ Уестин Гранд“, който се водеше за един от

изисканите хотели в източната част на Берлин. Бяхме към 350 човека. Повечето от нас – младоци. Ама имаше и така наречените „доживотни студенти“: пенсионери, които държаха студентските си книжки, за да ползват намаленията и да припечелват по Коледа. Те се оказваха най-автентични. Не само косата и веждите, а дори белите им бради бяха истински. Преди да отидем на обучението, трябваше да облечем червените костюми, да си сложим полиестерните бради и шапки и да носим в ръце чувал за подаръците, Златна книга и златна камбанка. Ставаше страхотно шоу. Имаше представители на различни телевизионни канали и куп фотографи. Пеехме коледни песни, смеехме се и се обучавахме. Организаторите използваха умело събитието, за да му направят същевременно и добра реклама. След това пиехме греяно вино заедно със златокосите ангелчета и флиртувахме до късни нощи.

Курсът на обучение беше задължителен за всеки Дядо Коледа и всяка Снежанка и траеше близо два часа. Учеха ни на ситуациите, които не трябваше никога да допускаме по време на работа. Например: „Откъде идваш ти, Дядо Коледа?“, пита малкото момиченце един черен Дядо Коледа. „От Мозамбик!“, отговаря той с плътния си африкански тембър.

Всеки от нас получаваше списък с шестнайсет семейства, които трябваше да посети на Бъдни вечер. На всяко семейство се полагаха между двайсет и трийсет минути, за да можеш спокойно

да раздадеш подаръците на децата. Влизаш с една коледна песен и излизаш с друга, докато малчуганите си разопаковат пакетите. На влизане в домовете аз пеех „Jungle Bells“, опитвайки се да удрям в такт със златната камбанка в ръката ми. Преди да си тръгна, карах семействата да изпълняват „O Tannenbaum!“ , като специално поощрявах бабите и дядовците активно да се включват. От присъстващите възрастни те най-силно бяха запазили детското в себе си и допринасяха за доброто настроение. Не ни беше разрешено да приемаме покани за алкохолни почерпки. Ако го правехме в шестнайсет семейства, към края щяхме да сме така пияни, че изобщо нямаше да можем да си свършим работата.

Преди Коледа трябваше да минем по адресите, за да преценим на какво разстояние се намират един от друг. По принцип всички те трябваше да са в един квартал, за да можем да ги обходим бързо с колело. Пеша си беше тегава работа да стигнеш навреме, а по берлинските улици и по градския му транспорт всички те взимаха на прицел. Я искаха от тебе подаръци, я ти се изповядваха сякаш си Господ. Убедих се лично в това, когато тръгнах на работа първия път. В метрото не можех да се освободя от навлеци. Най-хубаво си беше да имаш кола. На моторизираните им беше разрешено да вземат по една Снежанка със себе си, което удвояваше хонорара им.

Обожавах тази работа. Един път в годината имах усещането, че ме приемат в Немско, без да ме вкарват в рамките на вкоренените им сте-

реотипи. На нас, българите, и без това не ни се носеше много добра слава. Споменаваха ни по вестниците рядко и главно заради хулиганства, проституция и далавери. Един път в годината обаче можех да изпитам безусловната любов на немците, доколкото те бяха способни на нея. И това беше в деня, когато работех като Дядо Коледа. По онова време живеех във Вилмерсдорф – един от снобарските квартали в западната част на Берлин. Семействата, които посещавах, бяха заможни и даваха прилични бакшиши.

След като получех списъка с адресите, които трябваше да посетя, обикалях да видя местата. Проверявах дали имената им са на звънците и колко време ще ми е нужно да се придвижа от едните клиенти до другите. После трябваше да се обадя на всички тях поотделно, за да чуя желанията им. Немците бяха организирана нация и знаеха точно кога и какво искат. Проблемът беше, че всички искаха Дядо Коледа да мине в седем часа вечерта. Искаха да им се сервират подаръците точно, когато са приключили с наденичките и преди стръвно да се нахвърлят върху печената гъска. Всичко това, разбира се, ставаше след като се бяха прибрали от църква и отдали дължимото уважение към Всевишния. Структурата на немския график беше желязна. В нея нямаше постно. Моята задача беше да им кажа предварително по телефона от авторитетната си позиция на Дядо Коледа точния час, когато ще съм при тях, и винаги да си отпусна академичните петнайсет минути аванс, които ми позволяваха да мина петнайсет

минути по-рано или по-късно. Трябваше да уточня също къде са скрили подаръците. В разговорите ставаше дума главно за децата. Какво обичат, какво не чак толкова. Как се казва котката, кучето или хамстера им и какви са имената на най-добрите им приятели в яслата или детската градина. Мие ли си детето редовно зъбките? Вярва ли в Дядо Коледа? Нанасях внимателно цялата информация в Златната книга, от която четях после при посещенията си.

…

Като цяло телефонните разговори протичаха по един и същ сценарий. Но този път женският глас от другата страна ме попита:

– А вие, Дядо Коледа, откъде идвате?

– Дядо Коледа идва от далечния заснежен Север – отговорих по моя стандартен начин. Исках да няма нищо лично в тези комуникации. В края на краищата ставаше дума за работа, която държах да върша професионално. Никого не го засягаше, че съм българин.

– Защото не искам негър да ми влиза в къщата! – изненада ме приветливият до момента женски глас.

Отбелязах в Златната книга до адреса на семейството с големи букви МАЙКА РАСИСТКА и се опитах да запазя самообладание, като продължих да се държа учтиво. Клиентката обаче усети въздържаността ми и взе да се опитва да завърже личен разговор.

– А вие, Дядо Коледа, какво си желаете за Коледа?

Опитваше да се държи мило, ама аз си действах по предварително определената тактика и отговорих спокойно:

– Дядо Коледа има всичко и не се нуждае от нищо.

– Защото аз имам едно съкровено желание – отвърна дамата и без да съм я питал какво е, добави: – Пожелавам си един красив бял мерцедес.

Когато го чух това, не можах да се въздържа и попитах:

– Колата с черен шофьор ли я желаете, мадам?

Тя затвори телефона, а по-късно сторнира поръчката си.

Момчетата от работната борса в университета се смяха от сърце, когато им разказах за случилото се. Като компенсация ми дадоха една далеч по-добре платена поръчка: трябваше да раздам подаръците на децата в една цяла детска градина.

